

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 3-A DUPĂ RUSALII (Despre grijile vieții)

SF. MARE MC. EUFIMIA; SF. OLGA,
CEA ÎNTOCMAI CU APOSTOLII
ȘI LUMINĂTOAREA RUSIEI

Despre grijile vieții

„**N**u numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu”. Acum amintește de păsările cerului; o pildă care are mare putere de convingere.

Dar unii oameni necredincioși au ajuns la atâta nebunie încât au criticat această pildă, spunând: „Nu trebuia ca Acela ce îndeamnă pe oameni să-și exercite libera lor voință să dea ca exemplu însușirile firești ale animalelor. Că animalele au prin fire aceasta”, spun ei.

Ce le putem răspunde? Chiar dacă păsările au prin fire aceste însușiri, totuși și noi putem să le dobândim cu ajutorul voinței libere. Domnul n-a spus: „Uitați-vă că păsările cerului zboară!”, că asta n-o poate face omul, ci: „Hrăniți-vă, fără să vă îngrijiți”, lucru ce ne este ușor să-l săvârșim, dacă voim. Iar cei care au împlinit porunca au arătat că e cu putință. De aceea se cuvine să admirăm mai ales înțelepciunea Legiuitorului nostru, că deși putea da exemple de oameni, putea să numească pe Ilie, Moise, pe Ioan Botezătorul sau pe alții ca aceștia, care nu s-au îngrijit de hrană, totuși dă ca pildă păsările ca să convingă și mai mult pe ascultătorii Săi. Dacă Hristos ar fi dat ca pildă pe acești drepti, ascultătorii Săi ar fi putut spune: „N-am ajuns încă la virtutea acelor!” Așa, însă, Domnul îi trece pe aceștia sub tăcere și dă ca pildă păsările cerului, tăindu-le orice scuză. Domnul, prin această pildă, imită legea veche. Că și Vechiul Testament ne trimite la albină, la furnică, la turturică și la rândunică. Nu mic semn de cinste este și acesta, că putem săvârși, prin voința noastră liberă, ceea ce animalele fac prin fire. ❀

Sfântul Ioan Gură de Aur

SĂ CĂUTĂM ÎMPĂRĂȚIA FIULUI IUBIRII SALE

Sfânta Evanghelie de astăzi, din Duminica a 3-a după Rusalii,
ne arată sensul exact al vieții creștine și modul în care trebuie să ne trăim viața.

Domnul spune: „Luminătorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult!” (Matei 6, 22-23)

Sfinții Părinți au interpretat lumina ochiului ca fiind conștiința sau discernământul, adică puțința omului de a distinge sensul adevărat al vieții. Dacă rațiunea omului este întunecată de patimi, atunci viața omului pe pământ devine o existență întunecată. Minte, ca ochi sufletesc, este cea care ne conduce în viață și ne apropie de Dumnezeu sau ne îndepărtează de El. Mântuitorul Iisus Hristos ne îndeamnă să avem grijă de suflet și de dobândirea vieții veșnice netrecătoare, iar apoi să ne îngrijim de cele care sunt necesare vieții biologice. Mântuitorul nu ne îndeamnă la lene, ci ne îndeamnă la eliberarea de tirania grijilor materiale când ne îngrijim mai mult de cele trecătoare, uitând de cele veșnice.

Mântuitorul vrea să ne elibereze de această tiranie ca să ne dăruiască

libertatea de a hrăni sufletul nostru cu prezența iubitoare a lui Dumnezeu în viața noastră. Această prezență iubitoare a lui Dumnezeu în lume este pronia cerească sau providența divină, adică purtarea de grijă a Creatorului față de ființele create de El.

Domnul Hristos ne rezumă întregul text al Evangheliei prin cuvintele: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă.” (Matei 6, 33) Acest „mai întâi” este foarte important. Mai întâi să căutăm viața veșnică. Mai întâi să căutăm legătura noastră cu Dumnezeu cel Sfânt, nelimitat și netrecător. Hainele pe care le purtăm sunt trecătoare. A căuta mai întâi Împărăția lui Dumnezeu înseamnă a ne hrăni mai întâi cu cele spirituale, cu cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu, hrănind sufletul nostru cu Sfintele Scripturi, dar și cu Sfintele Taine.

Ce este Împărăția lui Dumnezeu? În Epistola către Coloseni, Sfântul Apostol Pavel ne aduce o lămurire și anume că Împărăția lui Dumnezeu-Tatăl este

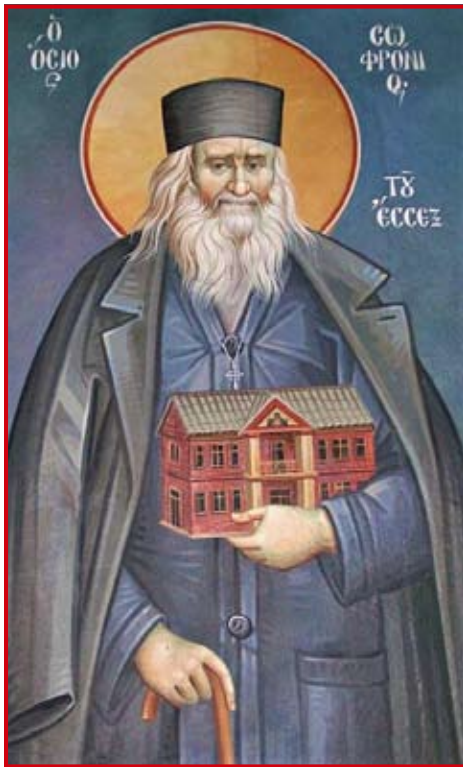
Împărăția Fiului iubirii Sale (Col 1, 13). Ea este Împărăția în care se arată iubirea Tatălui față de Fiul, confirmată de Duhul Sfânt, precum și iubirea Tatălui față de toți cei care au fost înfiați prin Duhul Sfânt în apa Botezului, devenind frați

întru Hristos și fii ai Tatălui ceresc. Deci, când vorbim despre Împărăția lui Dumnezeu înțelegem că este Împărăția Fiului iubirii Sale.

Acum, pe pământ, Împărăția lui Dumnezeu este tainic prezentă în Biserică. De

aceea, când ne împărtășim cu Sfânta Euharistie Îl rugăm pe Hristos zicând: „Dă-ne nouă să ne împărtășim cu Tine mai adevărat (mai deplin) în ziua cea neînserată a Împărăției Tale.” Amin! ❖

Părintele Dinu

SFÂNTUL CUVIOS SOFRONIE DE LA ESSEX

Doar un an îi desparte pe cei doi sfinți athoniți, Paisie Aghioritul și Sofronie de la Essex, de plecarea în veșnicie: primul era chemat la Domnul pe 12 iulie 1994, la numai o zi după prăznuirea Sfintei Mare Mucenițe Eufimia, în timp ce al doilea primise dezlegarea de această lume chiar pe 11 iulie 1993.

întrebă îndurerat ce trebuie să facă să atingă dumnezeirea, ce drum să apuce? Și găsește pe loc răspunsul în liniștea sufletului său: se va face monah.

Dându-și seama că porunca lui Hristos de a-L iubi deplin pe Dumnezeu este singura cale de a te apropia de Dumnezeu, Serghei se întoarce la ortodoxie în Sâmbăta Mare a anului 1924.

Se înscrie la Institutul Teologic Ortodox, avându-i ca profesori și pe Pr. Serghei Bulgakov și Nikolai Berdiaev. Dar nici studiile teologice nu-l mulțumesc pe Serghei, care părăsește Franța îndreptându-se hotărât spre Sfântul Munte Athos și intră în 1926 în obștea Mănăstirii Pantelimon.

Prin anul 1930, Sfântul Nicolae Velimirovici vine în Athos și el este cel care îl hirotonește diacon. Părintele Sofronie devine ucenicul Sfântului Siluan Athonitul, rus și el, care deși avea numai două clase, trăia, simțea și vedea pe Dumnezeu, transmițând celorlalți o bogăție teologică greu de aflat chiar și în Sfântul Munte. În anul 1938 Sfântul Siluan adoarme întru Domnul, iar Părintele Sofronie, la sfatul părintelui său, se retrage în pustia athonită.

În 1941 este hirotonit ieromonah, devenind părinte duhovnicesc pentru mulți călugări athoniți. Sănătatea sa se subrezește, așa că în 1947 părăsește Sfântul Munte pentru a se întoarce la Paris. Își continuă studiile teologice, iar în 1948 publică o primă carte despre Sfântul Siluan, făcându-i cunoscute personalitatea și conceptele sale fundamentale, cum ar fi rugăciunea pentru lumea întreagă, părăsirea de Dumnezeu și ideea legăturii existente între toți oamenii. În 1952, cu binecuvântarea Sfântului Nicolae Velimirovici, publică o a doua carte. Spune părintele Sofronie: «Când am ajuns prima oară în Anglia, la Londra, în 1952, Episcopul Nicolae era acolo. M-am dus să iau binecuvântarea lui. I-am spus că arhimandritul Iustin Popovici a scris unele lucruri legate de cartea despre Gheronda Siluan, comparându-l cu Sfântul Simeon Noul Teolog. Reacția Mitropolitului Nicolae a fost cu adevărat impresionantă. Stătea pe un fotoliu și, cum i-am spus că părintele

Iustin a făcut această comparație, a dat cu pumnul de birou, zicând: „Nu! Nu! Nu! Siluan a fost mai mare ca toți în dragostea lui! Când îi citești pe ceilalți, te apucă o disperare, dar asta nu se-ntâmplă niciodată cu cele scrise de Gheronda Siluan”. Iar eu am rămas tăcut, ascultându-l... Sfântul Siluan a fost un om care a avut o singură viziune, inspirată de arătarea lui Dumnezeu care i-a luminat întreaga ființă, fără ca el să o ceară. Atunci când Domnul i s-a arătat, el simțise deja că Dumnezeu era dragoste nemărginită, dragoste ecumenică. Duhul Sfânt i-a descoperit Dumnezeirea lui Hristos. Duhul Sfânt l-a învățat smerenia și o dragoste atât de cuprinzătoare, încât îmbrățișa orice făptură. Zi și noapte căuta să trăiască din nou experiența veșniciei dumnezeiești.»

Poate și doar pentru a-l face cunoscut lumii pe Sfântul Siluan Athonitul, care a și fost canonizat în anul 1987, și tot era de folos ca părintele Sofronie să iasă din Sfântul Munte. Dar darurile sale au fost nenumărate, ca și lucrările sale, căci s-a învrednicit a fi monah ascultător, pustnic mult rugător, preot și părinte duhovnicesc iscusit. A fost întemeietor de mănăstire, căci la Essex, Anglia, va întemeia mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul, unde l-a avut ucenic și pe Rafail Noica, fiul lui Constantin Noica. A fost de asemenea iconograf, autor liturgic, scriitor, epistolar, misionar, dar darurile și harismele părintelui Sofronie nu se opresc aici. Așa cum i-a fost viața, așa și adormirea. În 1993 mănăstirea a fost înștiințată că îngroparea aici a unei persoane nu se poate face decât într-o criptă subterană. Când au început lucrările la aceasta, Starețul Sofronie a spus că nu va muri până ce mormântul nu va fi gata. Când i s-a comunicat că lucrările vor fi gata pe 12 iulie, Starețul Sofronie a zis: „sunt gata”. Pe 11 iulie Starețul Sofronie a plecat la Domnul; pe 14 a avut loc înmormântarea, la care au luat parte monahi din întreaga lume.

Patriarhia Ecumenică, în ședința Sfântului Sinod din 27 noiembrie 2019, a hotărât canonizarea Cuviosul Sofronie de la Essex, cu zi de prăznuire 11 iulie. ❖

Părintele Sofronie Saharov a fost veșnic într-o fugă pe acest pământ. Nici-un loc, nici-un timp, nici-o stare nu l-a mulțumit până când nu l-a aflat pe Dumnezeu, până nu l-a „văzut” pe Dumnezeu. Neliniștit a fost sufletul său până când s-a dăruit cu totul lui Dumnezeu, călugărindu-se și silindu-se a-L dobândi pe Hristos.

Pe numele său de mirean Serghei Simeonovici Saharov, se naște pe 23 septembrie 1896 în Rusia, din părinți ortodocși. De mic copil Serghei iubea rugăciunea, căci mult timp petrecea rugându-se. Citea foarte mult, mai ales marii clasici ruși precum Gogol, Turgheniev, Tolstoi, Dostoevski și Pușkin.

Pentru că Dumnezeu îi hărăzise și talent artistic, Serghei studiază la Academia de Arte între 1915 și 1917, iar apoi la Școala moscovită de Pictură, Sculptură și Arhitectură între 1920 și 1921. În perioada studiilor de la Moscova, Serghei cade din Ortodoxie și se afundă în mistica religiilor indiene, bazată pe Absolutul impersonal.

În 1921, Serghei părăsește Rusia bolșevică, în care nu-și vede împlinită viața și aspirațiile. Pleacă în Italia, apoi la Berlin, stabilindu-se în 1922 la Paris pentru a-și continua cariera artistică. Expoziții sale de artă atrag atenția presei franceze. Dar simte că nici arta nu-l apropie de Dumnezeu. Dorul său de absolut își găsește răspunsul într-o noapte în care, deznădăjduit, se

CINSTIREA SFINTEI ICOANE A MAICII DOMNULUI „PRODROMIȚA”

În lumea ortodoxă sunt mii de icoane ale Maicii Domnului cu Pruncul, făcătoare de minuni. Sigur, toate icoanele, ca ferestre către Cer, sunt făcătoare de minuni prin puterea dumnezeiască și sfințitoare ce vine de la cei reprezentați în icoană. Dar unele își arată vădit puterea. Sfânta Icoană a Maicii Domnului Prodromița e una dintre ele, fiind printre puținele icoane care s-au pictat în chip minunat.

Povestea începe la anul 1863, când cuvioșii Nifon și Nectarie, care ridicau schitul românesc Prodromu din Athos, căutau pe cineva priceput care să zugrăvească o icoană a Maicii Domnului. Au vrut ca acel iconar să fie nu numai un pictor priceput în arta și erminia icoanei ortodoxe, dar și un creștin evlavios. Doreau ca acesta să picteze icoana cu post și rugăciune. Și au găsit un asemenea iconar, pe numele său Iordache Nicolau.

Acesta se apucă de lucru cu toată buna cuviință, cu rugăciune și ferire de păcate în Atelierul care se afla la metocul schitului Prodromu, la Iași, metocul Bucium, ctitorit tot de cuvioșii Nifon și Nectarie. Dar, ca un făcut, deși era un pictor priceput, nu reușea să picteze Sfintele Fețe ale Maicii Domnului și Pruncului. Parcă ar fi un semn sau o opreliște! După multe încercări eșuate, cu mâhnire în suflet și chiar speriat, renunță la sfârșitul unei zile să mai continue și, acoperind pictura, părăsește atelierul. A doua zi însă, are parte de o minune, căci icoana i se dezvăluie în toate frumusețea ei, desăvârșit pictată!

Pentru a întări credibilitatea acestei întâmplări, pictorul va da o mărturie scrisă, datată 29 iunie 1863, și care se găsește astăzi în arhiva Schitului Prodromu de la Athos. „Eu, Iordache Nicolau, zugrav din târgul Iași, am zugrăvit această sfântă icoană a Maicii Domnului cu însăși mâna mea, la care a venit o minune: după ce am isprăvit veșmintele, după meșteșugul zugrăvirii mele, m-am apucat să lucrez fețele Maicii Domnului și a lui Iisus Hristos. Privind eu la chipuri, cu totul a ieșit din potrivă, pentru care foarte mult m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meșteșugul. A doua zi, după ce m-am sculat, am făcut trei metanii înaintea Maicii Domnului, rugându-mă să-mi lumineze mintea, să pot isprăvi sfânta ei icoană. Când m-am dus să mă apuc de lucru, am aflat chipurile drese desăvârșit, precum se vede. Văzând această minune, n-am mai adaos a-mi pune condeiul, fără numai am dat lustrul cuviincios, deși o

greșeală a fost aceasta că am dat lustru la o asemenea minune.”

Minuni ale Sfintei Icoane

Minunile au început chiar în țară, înainte de plecarea icoanei în Sfântul Munte. Fiindcă ieșenii se opuneau strămutării Sfintei icoane la Muntele Athos, Cuvioșii Nifon și Nectarie hotărâsc să plece cât mai grabnic. Ajungând seara târziu la episcopia din orașul Huși, au fost întâmpinați de o mulțime de oameni care veniseră să se tămăduiască. De acolo, icoana ajunge la Bârlad și este găzduită în catedrala orașului.

Aici se săvârșesc numeroase minuni. Una dintre ele a fost reținută în mod deosebit. În oraș se găsea un învățător foarte înțelept și cult, dar necredincios. Acesta, auzind de venirea sfintei icoane a trimis trăsura ca părinții să vină cu icoana la casa sa. Părinții însă au refuzat, considerându-l ca lipsit de cuviință. La insistențele învățătorului - care a trimis de trei ori trăsura - și ale unor mai-mari ai zilei, cuvioșii au consimțit. Spre uimirea tuturor, icoana a sporit în greutate încât a fost nevoie de patru oameni să o poarte. Trăsura nu a suportat greutatea care, se pare, sporea continuu și a cedat, dezmembrându-se. S-a înțeles că Maica Domnului nu voiește să meargă la învățător, icoana recăpătându-și greutatea obișnuită de îndată ce s-a renunțat la intenție, fiind dusă foarte ușor înapoi în Catedrală.

Ajungând în Sfântul Munte Athos, icoana continuă să săvârșească minuni. Cuviosul Inochentie, un monah aflat pe patul morții, care nu mai mânca de trei săptămâni, s-a trezit minunat din somn, cu puteri sporite și a cerut să fie dus în

biserică, unde s-a rugat Maicii Domnului. Întors în chilie schimbat, și-a pus cămașa curată, a cerut să se împărtășească cu Sfintele Taine, apoi, după o jumătate de oră, a trecut la cele veșnice cu totul senin.

Parohia Șerban Vodă și icoana Prodromița

În anul 2018 parohia Șerban Vodă a primit un dar neprețuit: icoana Maicii Domnului Prodromița, care se află în biserica noastră în fața Sfântului Altar, pe primul stâlp din partea stângă. De atunci, enoriașii își îndreaptă rugăciunile, mai ales când sunt în necazuri, către Maica Domnului-Prodromița. Iar Maica Domnului ne răspunde, așa cum știe grabnica noastră mijlocitoare, cu adevărate minuni.

O minune a fost însăși aducerea acestei icoane în biserica noastră. Pe 8 septembrie 2018 era adusă la noi o copie a icoanei Maicii Domnului Prodromița, pictată în Sfântul Munte de monahul Veniamin, sfințită de un sobor de preoți în Sfântul Munte și pusă spre cinstire în biserica noastră cu ocazia praznicului Maicii Domnului.

Spunea părintele Dinu cu această ocazie: „Mulțumim Maicii Domnului că ne-a socotit credincioși și vrednici de un asemenea dar și rugăm pe bunul Dumnezeu să scrie numele donatorului în cartea vieții și să-i ocrotească familia. A fost gestul donatorului o lecție de smerenie, arătându-ne că sunt între noi oameni știuți de Dumnezeu care trăiesc cum se cuvine poruncile Sale. Rugăm pe Măicuța Domnului să-i ocrotească familia și biserica noastră.” ❀

Un dar al lui Dumnezeu pentru lumea de azi

CUVIOSUL PAISIE AGHIORITUL

Canonizat la puțin peste 20 de ani de la plecarea sa la Domnul, Cuviosul Paisie Aghioritul a dus o viață smerită, dar în slujba lui Dumnezeu și alături mereu de oameni. Încă o dată Dumnezeu ne dă pildă de desăvârșire și sfințenie, la care, de altfel, toți suntem chemați.

La 25 iulie 1924 se năștea în Farasa Capadociei Arsenie, fiul lui Prodromu Theodosiu și al Evlampiei Eznepidis, alăturându-se celorlalți 7 copii ai familiei rămași în viață. Mama sa era înrudită cu Sfântul Arsenie Capadocianul, cel care l-a și botezat pe prunc, punându-i numele său, Arsenie, pentru a avea și el un urmaș călugăr. În toamna anului 1924 familia și ceilalți farasioți ajung în Pireu și de acolo în Corfu, pentru că în acel an, fatal pentru mulți greci, un acord internațional decidea mutări de populație între Grecia și Turcia. Familia Eznepidis ajunge în cele din urmă în Konița, Epir, unde Arsenie va face școala primară și va deprinde meșteșugul tâmplăriei.

În 1945 este luat în armată și va fi până în 1949 operator radio în războiul civil grec. În 1950 Arsenie intră în Sfântul Munte Athos, dar un an mai târziu se întoarce acasă, la rugămintea tatălui său. În 1953 intră în obștea Mănăstirii Esfigmenu, iar în 1954 devine rasoforul Averchie. În 1956 intră sub ascultarea bătrânului Simeon la Mănăstirea Filotheu, fiind tuns în monahism și primind numele de Paisie.

Iese o perioadă din Sfântul Munte (1958-1962) pentru a-i ajuta pe farasioții din Konița să lupte împotriva prozelitismului protestant. Anii 1962-1964 și-i petrece în Sinai, într-o chilie, având grijă și de beduinii din împrejurimi, atât duhovnicește, cât și material.

În 1964 revine în Athos, primind în 1966 schima mare. În 1967 i s-a extirpat o parte dintr-un plămân din cauza unei bronșectazii. La spital le cunoaște pe viitoarele maici de la Suroti, care i-au donat sânge, iar el mai apoi le-a întors grija, ajutându-le să-și construiască mănăstirea.

Din 1979 până în 1993 Gheron Paisios stă la chilia „Nașterea Maicii Domnului” Panaguda de pe teritoriul Kutlumușului, locul unde au primit mângâiere mii de suflete care au trecut pe acolo.

Pentru că sănătatea părintelui este tot mai precară, în toamna anului 1993 pleacă definitiv din Sfântul Munte, fiind operat de cancer la colon în februarie 1994. Se întoarce la Mănăstirea Suroti, pe care nu o mai părăsește până marți, 12 iulie, la orele 11 din noapte, când Părintele Paisie trece la cele veșnice și este înmormântat în curtea

mănăstirii, în cea mai mare discreție. Abia după trei zile cei mai mulți vor afla că Gheronda Paisios îi veghează dintr-o lume mai bună.

Noi, românii, l-am cunoscut mai întâi prin cărțile Editurii Evanghелиsmos, apoi în pelerinajele în Grecia la mormântul Părintelui de la Suroti, lângă Tesalonica.

Cuviosul Porfirie Kafsokalivitul, contemporan cu Părintele Paisie, canonizat și el de Patriarhia Ecumenică în 2013, spunea: „Astfel de Sfinți ca Părintele Paisie trimite Dumnezeu pe pământ o dată la patru sute de ani!” Ceea ce i-a caracterizat în primul

rând viața era marea sa asceză, dar mai ales smerenia. Ducea o viață foarte simplă și se străduia să nu iasă în evidență cu nimic, iar laudele oamenilor căuta să le stingă din față. A rămas doar călugăr până la sfârșitul vieții, neprimind hirotonia întru preot! Sfătuia pe toți să-și simplifice viața, căci mai multe lucruri materiale nu aduc liniștea și fericirea, ci dimpotrivă, măresc grijile vieții.

Dumnezeu l-a împodobit pe Cuviosul Paisie cu numeroase harisme. Biruia de multe ori legile firii, căci ploaia nu-l uda, uneori se putea face nevăzut sau se ridica în timpul rugăciunii de la pământ. Se știe că se putea înțelege cu străinii cărora nu le învățase niciodată limba, iar ei nu vorbeau greaca! Era implicat și cunoștea tot ceea ce se întâmpla în lume, cu darul lui Dumnezeu, profetind multe din lucrurile ce se vor întâmpla în viitor.

Dar mai ales știm că a avut parte de multe arătări cerești, căci i-a văzut aievea pe mulți Sfinți: Trei Ierarhi, Sf. Ecaterina, Sf. Evanghelist Ioan, Sf. Părinți Ioachim și Ana, Sfinții Pantelimon, Isaac Sirul, Mucenița Eufimia, Arsenie Capadocianul, pe Îngerul lui Păzitor, pe Maica Domnului (de mai multe ori) și pe Însuși Domnul Iisus Hristos. Avea mare evlavie la icoana Maicii Domnului Ierusalimita, de care nu se despărțea nici în spital, când era grav bolnav. ❀

Sfânta Mare Muceniță Eufimia

Sfânta Eufimia este prăznuită la 16 septembrie, dar și pe 11 iulie, când se face pomenirea minunii petrecută la racla sa în anul 451.

Atunci a avut loc Sinodul al IV-lea Ecumenic, găzduit în biserica „Sf. Mare Mc. Eufimia” din Calcedon. Cel mai mare sinod ecumenic din antichitate după numărul de participanți (între 520 și 630) a fost convocat pentru a lămurii ereziile privind firea și lucrarea Domnului Iisus Hristos. Învățătura Sfinților Părinți era aceea că: în Hristos sunt două firi, dumnezeiască și omenească, unite în mod neamestecat, neschimbat, neîmpărțit și nedespărțit. Dar ereticii susțineau că Domnul a avut o singură fire, cea dumnezeiască, care a absorbit-o complet pe cea

omenească.

Patriarhul Anatolie propune atunci ca decizia să fie lăsată în voia Duhului Sfânt, prin mijlocirea Sfintei Eufimia. Cele două părți au scris fiecare învățătura lor pe câte un sul de hârtie, iar cele două suluri au fost puse în racla Sfintei Eufimia, pe pieptul acesteia. Racla a fost sigilată și păzită. După câteva zile de post și rugăciune, racla a fost deschisă și au aflat sulul Sfinților Părinți în mâna dreaptă a Sfintei, iar hârtia cu învățătura ereticilor la picioarele ei. De aceea, în unele icoane Sfânta este reprezentată purtând în mână un sul.

Astăzi racla cu moaștele Sfintei Eufimia se află în Catedrala Patriarhiei Ecumenice „Sf. Gheorghe” din Istanbul. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 11-18 IULIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 11.07	0800-1200	Duminica a 3-a după Rusalii (Despre grijile vieții) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 14.07	0730-0930 1700-1900	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 16.07	0730-0930 1700-1900	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 17.07	0730-0930	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 18.07	0800-1200	Duminica a 4-a după Rusalii - Utrenia, Sfânta Liturghie